

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Έν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Έν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:

Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθήναις

ΕΤΟΣ ΕΝΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1900 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐγγραφοὶ συνδρομητῶν νὰ ἀποστέλλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ νὰ ἀπευθύνωνται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελετηρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐννεαετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ὁ βουλγαρικὸς ὄχλος ὁ πάντοτε ἑ-
χων προσηλωμένα
τὰ βλέμματα αὐτοῦ

πρὸς τὴν Μακεδονίαν ἀπεγυμνώθη ἐντελῶς διὰ τῆς δίκης τῶν δολοφόνων τοῦ Μιχαηλεάνου, ἥτις διεξήχθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ δικαστηρίου. Κατεδείχθη πασιφανῶς ὅτι τὸ περίφημον αὐτὸ Μακεδονικὸν κομιτάτον ἀποτελεῖται ἀπὸ δολοφόνους, ἀπὸ θρασεῖς πατριώτας, ἀπὸ περιτρίμματα ἀγνώστου προελεύσεως καὶ σκοπὸς τοῦ εἶνε νὰ ὀπλίσῃ ἀέργους καὶ παρασίτους, νὰ μισθοδοτῇ αὐτοὺς καὶ ἐξαποστέλλῃ εἴτα εἰς Μακεδονίαν ἢ ὅπουδῆποτε ἄλλαχοῦ, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ δολοφονῶσι καὶ ἀποστέλλωσιν εἰς τὸν Ἀδην πάντα ὅστις εἶνε Ἕλλην, Ρωμῆος ἢ Σέρβος καὶ συνεπῶς δὲν ὑπέκει εἰς τὰς βουλγαρικὰς ἀξιώσεις. Μέχρι τοῦδε ἦτο γνωστὸν ὅτι οἱ λαοὶ ἐργάζονται διὰ νομίμων καὶ ἐκπολιτιστικῶν μέσων ἵνα ἐπικρατήσωσιν εἰς χώρας ὑποδούλους καὶ μεταδώσωσιν εἰς αὐτάς τὰ φῶτα καὶ τὴν πρὸς τὰ πρόσω κίνησιν ἐπιβληθῶσιν ἐν ταυτῷ διὰ τῆς νουνεχοῦς καὶ συμφώνου πρὸς τὰ διεθνή καθεστῶτα δράσεως αὐτῶν εἰς τὴν συνείδησιν τῶν περιοίκων καὶ τῆς ἐν Εὐρώπῃ κοινῆς γνώμης.

Οἱ φίλοι τῶν Βουλγάρων καὶ τὰ ἑμμιθὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ ἐτῶν διεκρύπτον ὅτι ἡ Μακεδονία εἶνε βουλγαρικὴ καὶ ὅτι ἐλάχιστοι ἐν αὐτῇ οἰκοῦσιν Ἕλληνες ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ καταφύρῳ ἀγριότητι τῶν βουλγαρικῶν αἰσθημάτων. Ὁσημέραι δὲ διαλύονται τὰ νέφη, ἅτινα ἐκάλυπτον τὰς ἐνεργείας αὐτῶν καὶ καθίστανται καταγέλαστοι ἀπέναντι τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Οἱ μέχρι τῆς χθὲς ἐξυμνοῦμενοι Βούλγαροι ἐγκατελείφθησαν νῦν παρ' ὅλων τῶν συνηγόνων μέχρις ὅτου παρέλθῃ ἡ λυπηρὰ καὶ ἀπαισία ἐντύπωσις ἢ παραχθεῖσα ἐκ τῶν γενομένων ἀποκαλύψεων. Ἀλλ' ἐνῷ τοιαῦτα ἐξετυλίχθησαν γεγονότα τὸ θάρρος τῶν Βουλγάρων παραμένει ἀκαταγώνιστον καὶ ἡ δρᾶσις ἀμείωτος. Ἐνόμιζον ὅτι διὰ τῆς ἀποκτήσεως Βουλγάρων ἐν Μακεδονίᾳ ἀρχιερέων θὰ ἠδύναντο νὰ ἐκβουλγαρίσωσι τὴν Μακεδονίαν καὶ ἐξαλείψωσι τὴν τε ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὸν ἑλληνικὸν πληθυσμόν. Ἀπεδείχθη ἡ σκέψις τῶν αὐτῶν εἰρωνικὸν ὄνειροπόλημα, διότι ἡ Μακεδονία δὲν ἠλλαξεν ὅψιν ἐθνικὴν οὔτε ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐσίγησεν ἐν αὐτῇ. Κατὰ

δεύτερον λόγον ἐπενοήθη ἡ ἰδρύσις ἐμπορικῶν πρακτορείων εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας, δηλαδὴ προξενείων. Ἴνα μὴ κακῶς ἡχῇ ὁ τίτλος **π ρ ο ξ ε ν ε ῖ α** ἐπροτιμήθη ἡ λέξις **ἐ μ π ο ρ ι κ ᾶ π ρ α κ τ ο ρ ε ῖ α** ἔχοντα δὴθεν σκοπὸν τὴν διάδοσιν τοῦ ἐμπορίου μεταξὺ Βουλγαρίας καὶ Τουρκίας. Τὰ πρακτορεῖα ταῦτα καὶ αἱ βουλγαρικαὶ μητροπολεῖς ἐκ τῶν ὑστέρων καταδείκνυνται ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν εἶνε ἢ μόνον ληστρικὰ καταφύγια προστατεύοντα τοὺς εἰς Μακεδονίαν ἐκπεμπομένους κακοποιούς τοῦ Μακεδονικοῦ κομιτάτου καὶ ὀπλίζοντα πάντα ὁμόφρονα πρὸς δολοφονίαν τῶν Ἑλλήνων προκρίτων, οἵτινες εἰσὶ κάρφος τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτῶν. Ἡ Πύλη μετὰ χαιρεκακίας ἴσως συνήνεσε τότε νὰ ἐκδώσῃ τὰ βουλγαρικὰ βεράτια ὑποθέτουσα ὅτι καταβάλλει οὕτω τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἑλληνισμοῦ ἥτις δὲν ἐφαίνετο αὐτῇ καὶ πολὺ συμφέρουσα ἢ θέλουσα νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ δ ι α ί ρ ε ι καὶ β α σ ι λ ε ὕ ε, τοῦτέστι ἅς τρώγονται ἀναμεταξύ τῶν οἱ ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν πληθυσμοί, ἀρκεῖ αὐτῇ νὰ ἡσυχάσῃ. Ἐκ τῶν πραγμάτων ὁμως ἀναιρεῖται ὁ τοιοῦτος συλλογισμὸς διότι ἡ διαίρεσις καὶ ὁ ἐρεθισμὸς ἐκπαῖ ἤδη εἰς βάρος αὐτῆς τῆς τουρκικῆς διοικήσεως μὴ δυναμένης νὰ καταδαμάσῃ τὰ δολοφονικὰ στοιχεῖα τὰ περιτρέχοντα τὴν Μακεδονίαν. Ἐνεκα τούτου αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ εὐρίσκονται ἐσχάτως εἰς ἀένναον κίνησιν καὶ ἐντείνουσιν εἰς μάτην τὰς ἐνεργείας αὐτῶν προβαίνουσαι καθ' ἐκάστην εἰς σύλληψιν βουλγάρων ὑπόπτων. Λέγεται δὲ ὅτι ἡ Πύλη ἐσχημάτισε πλέον καὶ αὐτὴ πεποίθησιν ὅτι τοὺς δολοφόνους τοῦ μακεδονικοῦ κομιτάτου ὑποστηρίζουν τὰ ἐμπορικὰ πρακτορεῖα καὶ διὰ τοιοῦτον σκοπὸν ἐζήτησε τὴν ἀνάκλησιν τοῦ ἐκ Βιτωλίων πρακτορος. Ἀλλὰ καὶ αἱ διάφοροι ἐταιρίαι αἱ ἰδρυμέναι ἐν Βουλγαρίᾳ οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἔχουσιν ἢ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ προγράμματος τοῦ κομιτάτου. Ἐσχάτως συνελήφθη εἰς Θεσσαλονίκην ἐπιθεωρητὴς τις τῆς ασφαλιστικῆς ἐταιρίας «Βουλγάρια» ὅστις περιήρχετο τὴν Μακεδονίαν δὴθεν δι' ασφαλιστικούς σκοπούς· ἐκ τῶν γενομένων δὲ ἀνακρίσεων ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ὑποκείμενον αὐτὸ ἦτο ὄργανον τοῦ περιδοῦτου Σαράφωφ.

ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Α'.

Παντοῦ καὶ πάντοτε οἱ συνετοὶ ἄνθρωποι διακρίνονται διὰ τὴν εὐστοχον, ἀκριβῆ καὶ ὀξυδερκῇ ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων, ὅσῳ καὶ ἂν ὦσι ταῦτα δεινὰ, ὅσῳ καὶ ἂν φαίνωνται δυσεπίληπτα, ὅσας δυσκολίας καὶ ἂν παρεμφαίνωσιν εἰς τὴν πορείαν αὐτῶν· διὸ καὶ ὅταν τις ὁμιλήσῃ καταλλήλως περὶ αὐτῶν δύναται νὰ καταπέσῃ εὐκολώτατα καὶ ταχύτατα τοὺς συνετούς· διότι οἱ συνετοὶ οὐ χροῖζουσι πολλῆς καὶ ἐκτεταμένης

διδασκαλίας· μόνη αὐτοῖς ἀρκεῖ ἡ ἐπίκαιρος ὑπόδειξις τῶν πραγμάτων, ἥτις διαλευκαίνουσα σημεῖα τινα χρήσιμα εἰς τὴν ἐντελῆ κατανόησιν τῶν σοβαρῶν ζητημάτων, παρέχει τὴν ἀναγκαῖον πρὸς τὴν ἀπρόσκοπτον αὐτῶν πορείαν ὠθησιν καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν ἐπιτυχὴ αὐτῶν λύσιν. Εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς εἰς τὰς σημερινὰς περιστάσεις τῆς Ἀνατολῆς ἐμφανίζονται πολλὰ ζητήματα πρὸς λύσιν, ὧς ἡ ἄστοχος ἢ ἡ εὐστοχος λύσις πολὺ ἐπιβαρύνει τὴν εἰς τὸ μέλλον πορείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἐν τῶν ζητημάτων τούτων ὁμολογουμένως εἶνε διὰ τοὺς συνετοὺς καὶ τὸ Ἀλβανικόν, περὶ οὗ νῦν πρόκειται νὰ πραγματευθῶμεν. Ἐπ' αὐτοῦ δὲ σύντονον ἐπικαλοῦμαι τὴν προσοχὴν τῶν ἀπάντων τῶν ἀναγνώστων διότι πρὸς τὴν φυσικὴν περιέργειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἐπιπροστίθεται καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ἐθνικόν, περὶ οὗ πᾶς τις τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὁ ἔσχατος, ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ γνῶσιν τινα.

Τὸ Ἀλβανικὸν ζήτημα ἐστὶ σπουδαιότατον ὑπὸ ἐθνολογικὴν, γλωσσολογικὴν καὶ πολιτικὴν ἑποψιν, ὑπὸ τὴν τελευταίαν μάλιστα θεωρούμενον ἰδίᾳ ἀποτελεῖ ἐν τῶν ζωτικωτάτων διὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν τύχην ἀμφοτέρων τῶν στοιχείων τοῦ τε Ἑλληνικοῦ καὶ Σχηπεταρικοῦ, ἥτοι Ἀλβανικοῦ.

Ἐν τῇ ἐποχῇ, καθ' ἣν ζῶμεν, αἱ μικραὶ ἐθνικαὶ ὁμάδες, οἷαι ἡ Ἑλληνικὴ καὶ Σχηπεταρική, διατρέχουσι κίνδυνον ἀπορροφήσεως, ἐὰν μὴ σωφρονῶσιν, ὑπὸ τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ὀγκῶν, οἵτινες ὡς αἱ χιονοστιβάδες τῶν Ἀλπεων, καταπληκτικῶς κυλιόμενοι πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον μέλλουσι νὰ καταπλακώσωσιν αὐτὰς περισφίγγουσαι αὐτάς πανταχῇθεν.

Ἐν τῇ ἐποχῇ, καθ' ἣν ζῶμεν, οἱ μεγάλοι ἐθνικοὶ ὄγκοι, ὅπως οἱ χεῖμαρροι πᾶν τὸ προστυχὸν ἐν τῇ ὁρμῇ αὐτῶν συμπαράσύρουσιν ἀκάθεκτοι ἐν ταῖς πλημμύραις καὶ τρομεροὶ ἀποκαθιστάμενοι, οὕτω καὶ αὐτοὶ ὁσμήρει ἐπεκτεινόμενοι καὶ πᾶν τὸ προστυχὸν ἐθνικὸν στοιχεῖον ἀφομοιούντες, ἐξογκοῦνται ἀπειλητικῶς καὶ βλοσυρὰ τὰ βλέμματα στρέφουσι πρὸς τοὺς ἐλάσσονας, καραδοκοῦντες τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τὴν ἀρπαγὴν αὐτῶν νὰ ἐκτείνωσιν ἐπ' αὐτῶν καὶ καταδροχθίσωσιν· ἐν δὲ τῷ στομάχῳ αὐτῶν ὑποστέθονται τὴν ἀναπόφευκτον τῆς φύσεως τῶν ἀλλοιώσιν, ἥς ἐνεκα φυσικῶς ἐπέρχεται καὶ ἡ ἐντελής ἀφομοίωσις, καὶ συνεπῶς ὁ πολιτικὸς θάνατος τῶν μικρῶν ἀπᾶς διὰ παντός.

Δυστυχῶς τοιαύτη εἶνε ἡ θέσις σήμερον τοῦ τε Ἑλληνικοῦ καὶ Σχηπεταρικοῦ στοιχείου καὶ ἰδίᾳ ἐν Ἡπείρῳ, Ἀλβανίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ. Κείμεθα ἐν τῷ μέσῳ τριῶν φοβερῶν χιονοστιβάδων, τριῶν ὀγκῶν γιγαντιαίων, ἀπ' ἑνὸς τοῦ Σλαβικοῦ κολοσσῶ, ἀπ' ἑτέρου τοῦ Γερμανικοῦ καὶ Λατινικοῦ. Τί τὸ ποιητέον λοιπόν, ὅπως διαφύγωμεν τὸν κίνδυνον καὶ σωθῶμεν ἀμφοτέρως, οἷτε Ἕλληνες καὶ Σχηπεταραὶ; Διὰ τὴν πρῶτην νὰ τὸ ἐννοήσωμεν καλῶς τοῦτο οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Σχηπεταραὶ, ὅτι οὐδ' οἱ Ἕλληνες ἄνευ τῶν Σχηπεταρῶν δύναται νὰ πραγματοποιήσωσι τὴν μεγάλην αὐτῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀποστολὴν καὶ ἐν γένει τὸν προορισμὸν αὐτῶν, τὸν ἀμέγαν καὶ ὑψηλόν· ἐν τῇ ἀνθρωπότητι, οὐδ' οἱ Σχηπεταραὶ δύναται νὰ διασώσωσι τὰ πάτρια αὐτῶν ἥθη καὶ ἔθιμα, καὶ ἐν γένει τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν αὐτοπαρξίαν ἄνευ τῶν Ἑλλήνων.

Ἐγένετο τὴν παρελθούσα Κυριακὴν
τελετὴ τῆς φυτεύσεως δένδρων, ἡ συμβο-
λίζουσα τὴν ἀναδάσους τῆς ἀποφιλωθεῖσας ἰ-
μῶν χώρας, εἰς τὸ παρὰ τὸ μνημεῖον τοῦ Φ.
λοπάππου παρασκευασθὲν ἄλλος ὑπὸ τῆς Φ.λ.

δασικής Ένώσεως, ης πορίσεται η Α. Β. Υ. ή Πριγκήπισσα Σοφία. Τὸν ἀγίασμόν ἐτέλεσεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ἐτίμησαν δὲ τὴν τελετὴν ἡ Πριγκήπισσα Σοφία, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος καὶ οἱ λοιποὶ βασιλόπαιδες, παρίστατο δὲ καὶ μέγα πλῆθος λαοῦ. Ἡ Πριγκήπισσα, ὁ Διάδοχος καὶ οἱ βασιλόπαιδες ἐφύτευσαν ἰδιοχείρως ἀνά ἓν δονδρύλλιον, κατόπιν δὲ καὶ οἱ παρίσταμενοι μαθηταὶ τῶν Σχολείων, καὶ ἡ τελετὴ ἐληξεν, εὐχρηθείσης τῆς Πριγκήπισσης, ἵνα τὸ ἔργον χρησιμεύσῃ ἀπαρχὴ τῆς ταχείας ἀναδασώσεως τῆς χώρας.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Γράφουσιν ἡμῖν ὅτι οἱ μεταβαίνοντες διὰ Κερκύρας εἰς Σαγιάδα πρέπει νὰ εὐρίσκωνται εἰς Κερκυρά τὴν Πέμπτην ἑσπέρας, τὴν δὲ Παρασκευὴν πρὸς φθάνουσιν μετὰ τὸ ἀτμόπλοον εἰς Σαγιάδα ὅπου εὐρίσκουσι πᾶσαν εὐκολίαν ἀπὸ τὸν ἐκεῖ διαμένοντα καὶ παρ' ὧν ἐπικινούμενον κυρατζίην Ζεϊνὲλ Χα-ζή, ὅστις ἔχει καὶ τὰ καλλίτερα ἄλλογα.

Εἰς τὸν οἶκον τοῦ συμπατριώτου κ. Ἀναστ. Μπέσιου ἐτελέσθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν οἱ γάμοι τοῦ φίλου συμπατριώτου κ. Δημητρίου Κωδάκη ἐκ Σαμψαρινῆς καὶ διερχομένης τῆς Ρουμανικῆς ἐν Ἀθηναῖς πρεσβείας μετὰ τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας τοῦ καὶ ἐκπαιδευτοῦ δεσποινίδος Ἰφιγενείας Παχαλίδου ἐξ Ἀγχεαίου. Παράνυμφος παρέστη κατ' ἐντολὴν τοῦ πρεσβευτοῦ κ. Νάνου ὁ γεν. πρόξενος τῆς Ρουμανίας κ. Κανάκης εἰς τὸ εὐάριστον ζεῦγος ἀποστέλλομεν τὸς θερμὰς ἡμῶν εὐχὰς καὶ τὰ συγχαρίτηρα.

Ὁ Ἡπειρώτης ἱατρός τῶν παιδικῶν νοσημάτων κ. Σπ. Καραβασίλης ἀναγγέλλει τὴν ἐκδοσιν συγγραμματος ἀφορῶντος τὰ παιδικὰ νοσήματα· ἐξεπύνησε δὲ αὐτὸ ὑπὸ τύπον κλινικῶν μαθημάτων καθ' ὃν τρέπον ἐδίδασκε τὰ νοσήματα ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ καὶ ἐν τῇ κλινικῇ τῶν παιδῶν· τὸ πρῶτον μέρος ἐκδόθηται μετὰ δύο μῆνας· ἡ τιμὴ αὐτοῦ ὡρίσθη εἰς

ΔΡΥΙΝΟΠΟΛΙΤΙΚΑ

Ἱστορικὴ περιγραφὴ τοῦ Λαμπόδου καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ Βασιλικοῦ ναοῦ

ὑπὸ Νικολ. Γ. Μυστακίδου

Ἐκ Δροβιανῆς τῆς Ἡπείρου

Πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἀργυροκάστρου καὶ παρὰ τὰς ὑπὸ πύλας «Πελακοῦ» ὄρους (τανῦν βουνὰ Λαμπόδου καὶ Ἐπισκοπῆς) κεῖται ἡ κώμη Ἀνω Λαμπόδον τῆς Δρυϊνουπόλεως, ἧς τὴν θέσιν ἐπισκιάζει τὸ βουνὸν μέχρι τινὸς ὥρας, ὅτε τὸ μὲν θέρος ἔχει ὁρόσον μονοδικήν, τὸν δὲ χειμῶνα ψυχρὰν δυνατὴν. Τὰ βουνὰ τῆς κώμης ταύτης ἄλλοτε ἦσαν κεκαλυμμένα ἀπὸ δάση, ἀλλὰ ἐκάλυψαν τὰ δένδρα ὑπὸ τῶν κατοίκων χάριν ἀνθρακίσσεως ἢ ἄλλης τινὸς χρήσεως. Ἐνεκα δὲ τῆς καταστροφῆς τῶν δασῶν ἐπὶ ἤλθον ἐκ τῶν βροχῶν καὶ πολλαὶ κατακλίσεις χωμάτων ἐπὶ τῶν ἀποτόμων καταφερειῶν τῶν ὁρέων καὶ βράχων. Ἀπῆλθε ἡ σειρά τοῦ ὄρους τούτου, ἧτις κοινῶς ἔχει διάφορα τοπικὰ ὀνόματα, ὡς «Καλιμπάρδι» (χωρίζει τὸ Χλωμόν ἀπὸ τὸ Λάμπου), «Καρφί», «Μπουρέτο», (α) «Μποζανίκο», «Σκίμπ»—κοῦκι (κόκκινος βράχος) κτλ. καὶ εἰς περιβόητος διὰ τὰ πολλὰ καὶ διάφορα ἀρωματικά χόρτα καὶ βότανα αὐτῆς, ἧς αἱ κοιλάδες κατὰ τὴν ἀνοίξιν καὶ ἰδίως τὸν μῆνα Ἰούλιον πρασινοκιτρινίζουσι καὶ κοσμοῦνται ἀπὸ τὰ εὐθαλέστερα τῆς ἀνοίξεως ἄνθη καὶ κυρίως ὁ ἀμάραντος, ὅστις ἐκχεῖ τὰς εὐωδέστερας εὐωδίας, ὡς καὶ τὸ δημοτικὸν ἄσμα, οὗ ἡ ἀρχή:

Ποῖος εἶδε τὸν ἀμάραντο,
οὗ τί βουνὸ φουτρώνει.

Τὰ πλεῖστα δὲ τῶν ποιμνίων διέρχονται ἐκεῖ τὴν ἐαρινὴν αὐτῶν περίοδον· ὧ τί εὐχάριστος πράγματι κατὰ τοὺς ἐαρινοὺς καὶ θερινοὺς μῆνας ἡ θέσις αὕτη!! Τρέφονται εἰς τὸ ὄρος τοῦτο πολλαὶ αἰγῶν καὶ προβάτων ἀγέλαι διὰ τὰ κρούα αὐτῆς νερά. Ἡ κώμη αὕτη διαιρεῖται εἰς δύο

(α) Τὸ δὲ βουνὸν τῆς Ἐπισκοπῆς ἐκαλεῖτο «Ἐλαιούσα».

δρ. 3,50 διὰ τοὺς φτηνὰς καὶ 5 δρ. διὰ τοὺς μὴ τοιούτους.

— Ἐν Δροβιανῇ τὴν 5 9θρίου ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Παύλου Μ. Καλλιᾶ μετὰ τῆς δεσποινίδος Παρασ. Α. Ζμπούρη.

— Ἐν Ἀργυροκάστῳ ἐτελέσθησαν τὴν 12 9θρίου οἱ γάμοι τοῦ Χρήστου Κιούρκου μετὰ τινος δεσποινίδος ἐκ τοῦ Κάτω Λαμπόδου.

— Ἐν Δροβιανῇ ἀπέθανε τὴν 6 Νοεμβρίου ὁ Σταυρὸς Χαρίσης ὁ πρὸ ἐτῶν ἐπίτροπος καὶ ταμίας τῶν ἐκκλησιῶν.

— Τὴν 8 Νοεμβρίου ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀεσινίτῃ Ἑλληνικῆς σχολῆς κ. Σταυρὸς Δ. Τάσης ἔλαβε δεκαπέντε ἡμερῶν ἔδειαν καὶ κτενέωρε διὰ τὰς Πάτας.

— Εἰς τὸν διακεκριμένον χειρουργὸν τῶν Ἰωαννίνων καὶ γυναικολογὸν ἱατρὸν κ. Βασίλειον Ρέκα ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Ὁθωμανικῆς Κυβερνήσεως τὸ παράσημον Μετζίτι 4ης Τάξεως, συνεπεία τῶν πολλῶν καὶ εὐδοκίμων αὐτοῦ ἱατρικῶν ὑπηρεσιῶν.

— Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ μηχανικοῦ κ. Παναγιώτη Κ. Κρίαρη τῆς ἀρματολικῆς τῆς Κρήτης οἰκογενείας μετὰ τῆς δεσποινίδος Καλλιόπης Κ. Παράσχης τῆς ἀρχοντικῆς τῶν Καλαρρυτῶν, ἐν Ἰωαννίνοις δὲ ἀποκαταστάσης οἰκογενείας Παράσχης. Τοὺς νυμφικούς στεφάνους ἀντήλαξεν ὁ ἐπιτελεάρχης τῆς Γενικῆς διοικήσεως συνταγματάρχης κ. Σαπουντζάκης.

— Ἐν Τρικκαλῶν δ. κ. Γεώργιος Μ. Πίχτος ἐτέλεσε τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ ἐκλεκτῆς κόρης τῶν Ἰωαννίνων τῆς δεσποινίδος Καλλιόπης Πυρρινέλλα.

— Ἀφίκετο ἐκ Καλαρρυτῶν ὁ κ. Βασ. Βουλγαρῆς καὶ ἐξ Ἀρτῆς ὁ κ. Σπ. Χ. Βασταρούχας ἔμπορος.

— Ἀφίκετο ἐκ Μπάγκας ὁ κ. Πέτρος Ζωίδης καὶ ἀνεχώρησε διὰ Σμύρνης.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀρταίου ὁ κ. Δημήτριος Πριμικύρης καὶ ἀνεχώρησε διὰ Ἰαπωνίαν.

— Ἀφίκετο ἐκ Παλίκου ὁ κ. Ἀλέξανδρος Ζηρόπουλος διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς.

— Ἀφίκετο ἐκ Βωβούσης ὁ Ἰ. Πάνου ὅστις θὰ συναλαμβάνῃ ὑπὸ τῶν ληστῶν ἐξωθεν τῆς Βωβούσης, ἀνδρὸς ἐσώζεσθαι ὑπὸ τοῦ ὄπλου τοῦ χωρίου μεθ' ἑνὸς στρατιώτου καὶ ἀνεχώρησε διὰ Ρουμανίαν.

τμήματα ἢ συνοικίας, περὶ ὧν παρακατιόντες ὑπάγεται ἐκκλησιαστικῶς καὶ πολιτικῶς εἰς τὸ Ἀργυροκάστρον, ἔχουσα κλίμα ὑγιεινὸν καὶ ψυχρὸν καὶ ὕδωρ ἐξαιρετικόν, ὅπερ μαρτυρεῖται ὡς ελαφρότερον πάντων τῶν περὶ τῶν Λαμπόδου πηγῶν ὑδάτων. Ἡ κώμη αὕτη εἶνε ἀξία λόγου διὰ τὸν χριστιανικώτατον καὶ ἀρχαιοτάτον ναὸν τιμώμενον ἐπὶ τῇ Γεννήσει τῆς ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἐπιλεγόμενης τῆς «Παναγίας Λαμπόδου», ὃν ἀνηγειρεν ὁ αὐτοκράτωρ Μέγας Ἰουλιανὸς ἐπὶ θεμελίων ἀρχαιοτέρου ναοῦ, τίς οἶδεν ἴσως καὶ ἐπὶ ἄλλου ἑλληνικοῦ ναοῦ, διότι τὸ πάλαι ἦν ἱερὸν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Πελασγικὸν ἱερὸν, ὅπερ ἔκτισεν ὁ Πελασγός, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ὄρους «Πελακοῦ» καὶ Πελασγικοῦ καὶ Πελασγικοῦ καὶ οἱ κάτοικοι ἀπάσης τῆς Ρίξης Πελασγοὶ εἰσίν, ἦτοι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν, διότι ἡ Ρίξη αὕτη ἀρχῆθεν θεωρεῖται ὡς κατοικηθεῖσα ὑπὸ Πελασγῶν. Ἐκ πάντων τούτων πιθανῶς συμπεραίνεται ὅτι πρῶτοι οἱ Πελασγοὶ εἰσέγαγον τὴν περὶ Θεοῦ ἰδέαν ὡς καὶ τὰς τελετάς, προοδοποιήσεις κτλ. Ἐντὸς τῆς κώμης ταύτης ἀντιλαμβάνεται εἰς ναὸς τεχνικῶς λίαν ἐκτισμένος μεθυσματικὸν τροῦλλον, ἀνήκων εἰς Βυζαντινὴν ἐποχὴν, ἐγγὺς τοῦ ὁποῦ φαίνονται ἔχνη περιοχῆς ἀρχαίας μετὰ δύο πυλῶν, ὡς καὶ ἐρείπια κελλίων κτλ. Διὸ ὁμολογοῦσιν ὅτι, καθὼς εἶχον ἀκούσει ἐκ παραδόσεως, ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς μετονομάσθη ὑστερον ναὸς τῆς Θεοτόκου. Ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ ὡς καὶ περὶ αὐτῆς ὑπάρχει πλεῖστα ὅσα ἐρείπια ἔκτε τῶν ἑλληνικῶν καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων, τὰφοι ἐπισήμων ἀνδρῶν, ὧν ὁ ἐνταφιασμός μετὰ μεγαλοπρεπείας ἐγένετο ἐπειτα ἀπὸ μίαν ἐβδομάδα· ἔφερον τὸν νεκρὸν εἰς τὰς χεῖρας, βασιτακτά, κρατοῦντες ὁ εἰς τοὺς πόδας καὶ ὁ ἄλλος τὴν κεφαλὴν, καὶ ὁ ἄλλος τὰς χεῖρας· ἀνδρες καὶ γυναῖκες ἠκολούθουν τὸν νεκρὸν καὶ αἱ γυναῖκες ἔτρεχον ὀπίσω κλαίονσαι μετὰ μαλλίᾳ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐπλεγμαμένων, τὰ ὅποια ἐμάδιζον, ἐκοπτοσαν καὶ ἐρρίπτον εἰς τὸν τάφον εἰς σημεῖον λύπης. Τινὲς μὲν γυναῖκες ἐστέκοντο καὶ ἐμάζωνον τὰ δάκρυα καὶ τινες ἔθεντο εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ γλυκύσματα κτλ. Ἦσαν δὲ ἄλλοτε ἐν αὐτῇ πλὴν τῶν ἄλλων καὶ τινὰ κελλία «ἱερατικά» ὀνομαζόμενα, εἰς ἃ ἐκάθηντο οἱ διαρισμένοι

— Ἀφίκετο ἐκ Κων)πόλεως ὁ ἐκ Πρεμετῆς κ. Δημήτριος Πρηγοριάδης καὶ ἀνεχώρησε διὰ Βόλον.

— Ἀφίκετο ἐκ Κων)πόλεως ὁ ἐκ Δροβιανῆς κ. Δημήτριος Λάππας δικηγόρος.

— Ἀφίκετο ἐκ Τσαρπαλιανῶν καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Αἴγυπτον οἱ κ. Κ. Στεργίδης, Α. Τέφος καὶ ἡ κυρία Δ. Στόλη μετὰ τοῦ μικροῦ υἱοῦ αὐτῆς καὶ εἰς Κων)πολιν ὁ κ. Γ. Καρᾶς.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Ἐμπροσθεν τοῦ νεοδημιῶτου μεγάρου τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, οἰκίας Μελά, Δημοτικοῦ Θεάτρου (Συγγροῦ) καὶ Δημομαρχίας.

Τὸ ἄνω Ξενοδοχεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ βέκτου καὶ δραστηριωτάτου νέου κ. Γεωργ. Ν. Κουτσονίκα Ἡπειρώτου, καὶ εἰς ὥραιαν θέσιν εὐρισκόμενον, ἐσχάτως δὲ ἀνακαινισθὲν κατέστη τὸ κέντρον τῶν ἐν Ἀθῆναις διατριβόντων Ἡπειρωτῶν. Πάντες δὲ οἱ ἐπισκεπτομενοὶ αὐτό, θέλουσι εὖρεῖ πρόθυμον περιποίησιν καὶ μοναδικὴν ἀπόλαυσιν χάριν τῶν εὐαέρων καὶ μαγευτικῶν ὀψωνίων του, ἅπερ εἶναι διὰ τὴν θερινὴν περίοδον περιζήτητα ἐν Ἀθῆναις. Οἱ ἐν Ἀθῆναις παρεπιδημοῦντες ξένοι καὶ Ἡπειρώται ἀς τὸ ἐπισκεφθῶσι καὶ θὰ δοκιμάσωσιν.

Τιμαὶ συγκαταβατικάι.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Η «ΠΡΕΒΕΖΑ»

Ἀνδρέου Λαχανᾶ

Ὅδῳ Ἀθηνᾶς ἀπέναντι Δημοτικοῦ Θεάτρου καθ' ἰσχυρὰν ἀπίστευτος προθυμία ζηλευτή. Τιμαὶ ἀκαταγώνισται εἶναι τὰ μόνυ συστατικά διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο κουρεῖο. Πωλεῖται ἐν αὐτῷ πούδρῳ Ζακύνθου.

ἱερεῖς, οἵτινες ἐτρέφοντο καὶ ἐνεδύοντο ὑπὸ τῶν τοῦ ναοῦ εἰσοδημάτων. Ἐγγὺς τοῦ ναοῦ ἦσαν ἰδιαίτερα κελία διὰ τοὺς θεωροὺς (προσκυνητάς). Σημειωτέον δὲ ὅτι δύο τῶν κελλίων τούτων ἐκτίσθησαν ἰδίως ὑπὸ τῶν τότε ἱερομονάχων Σίμωνος καὶ Καλλίστου, οἵτινες τὸν βίον διήλθον ἐκεῖσε, ὡς καὶ ἄλλα ἐρείπια ἐκκλησιῶν ἀρχαίων ὡς τῆς ἀγίας Παρασκευῆς (εἰκόνημα ἦδη) πρὸς βορὰν εἰς τινὰ ὑψηλὴν θέσιν, ἢ τοῦ ἁγίου Γεωργίου κτλ. περὶ ἧς ἐμάθομεν ὅτι ἦν ἀρχαιότερα τῆς ἐκκλησίας τῆς Θεοτόκου, ἢ μάλιστα, ὡς λέγουσιν, Μονὴ πλουσία μετὰ ποικιλοστάσιον εἰς τὸ βουνὸν ὅθεν ἤρχετο τὸ γάλα εἰς τὴν μονήν. Ἐγγὺς τῶν ἐρειπίων τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου περὶ οὗ εἰρήκαμεν σῶζεται καὶ δεξαμενὴ καὶ οἰκία ἐν ἐρείπιοις ἐν οἷς καὶ ἡ οἰκία τοῦ πρωτοσπαθαρίου Κωνσταντίνου, ὅστις ἦν ἀνὴρ ἐγκριτος ἐπὶ παιδείᾳ καὶ πολιτικῇ ἐμπειρίᾳ.

Ὁ ναὸς οὗτος τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ εἶνε ὠραιότατος καὶ στογγυλοειδής, ἐφ' οὗ ὑψοῦται μέγας ἡμισφαίρειος τροῦλλος χαρακτηριζόμενος εἰς τὸν ρυθμὸν τῆς Βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς, βασιταζόμενος ὑπὸ μονολίθων κιόνων κεκοσμημένων ζωγραφιῶν, εἰκόνων, ὡς καὶ οἱ τοῖχοι αὐτοῦ ἦσαν πεπικιλμένοι μετὰ ζωγραφίας παριστώσας πολλὰ γεγονότα τῆς τε παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης, λαμπρὰς εἰκόνας τοῦ ἁγίου, τῶν Προφητῶν, τὴν βασιφόρον τοῦ Χριστοῦ, καθήμενον τὸν Χριστὸν ἐπὶ πώλου ὄνου καὶ εὐλογούντα τὸν λαόν μετὰ τὴν δεξιάν, ἐπίσης καὶ τὴν ψαλφῆσιν τοῦ Θωμᾶ, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἀνάληψιν αὐτοῦ κτλ. Ἐν τῷ ναῷ τούτῳ καὶ ἀρχαῖα τις εὐρίσκειται τῆς Θεοτόκου εἰκὼν μετενεχθεῖσα ἐκ τῆς Βενετίας ὡς καὶ χειρόγραφόν τι Εὐαγγέλιον ἐκ μεμβράνης εἰς τὴν ἀργυροκέντητον καὶ κεχρυσωμένην πλάκα τοῦ ὁποῦ ἐσημαδεύτο τὸ ἔτος καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ὁρητοῦ Ἰουστιανοῦ τοῦ Μεγάλου. Ἄλλ' ἐνωρίτερον, ἦτοι πρὸ 560 μ. χ. ἐκομίσθησαν εἰς Λαμπόδον ὠμοφρόνεια, ἐπιγονάτια, φελόνια, περιζώματα, ἐπιμανίκια, ἐπιτραχήλια, στιχάρια, κτλ. ἐξ ἀτλάζιου καὶ ἄλλων ὑφασμάτων μεταξωτῶν μετὰ συνυφασμένων εἰκόνων ἐκ χρυσοῦ τοῦ Σωτῆρος καθήμενου ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ εὐλογούντος καὶ ἕτερον φελόνιον ἐξ (ἀκολουθεῖ)